

[Alfred Jensen.]

forhindrer jo ikke Samfundet i at træffe Foranstaltninger, som i nogen Grad kan mildne Forholdene for de arbejdsløse. Det af de Konservative her i Tinget saa stærkt anbefalede Forslag om Arbejdstjeneste mener jeg ikke har den rigtige Retning og vil faa den rigtige Virkning. Jeg mener, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) har udtalt sig fuldstændig rigtigt, naar han her siger, at Fagbevægelsen er Modstander af en saadan Form for Iværksættelse af Arbejde. Der har tidligere i Fagbevægelsen været en stærk Uvilje mod en saadan Form for Arbejde, det være sig Ungdomsarbejde eller Nødhjælpsarbejde, naar den ikke opfyldte de overenskomstmæssige Krav til Arbejdsforhold, Arbejdstid og Arbejdsbetingelser. Det vil ogsaa i dette Tilfælde blive taget i Betragtning.

Naar det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har henvist til Referater af Fester i Soldaterforeninger for at vise, hvilken Tilfredshed der var med Militæret, kan man ikke tage dette som Udtryk for den Glæde og Tilfredshed med Militæret og Militæruddannelsen, Ungdommen skulde nære. Selv bortset fra, hvad vi mener om Ungdommens Oplæring i Vaabenbrug, kan der ikke være særlig Begejstring for Aftjeningen af Værnepligt i dette Land. Det er jo ret naturligt, for Forholdene i Militæret virker ikke tiltalende for Ungdommen, naar vi tager i Betragtning, at de Lønninger, der bydes Ungdommen i den Tid, de aftjener deres Værnepligt, er saa lave, at de ikke strækker til til de Fornødenheder, denne Ungdom har, og som den ikke er i Stand til at skaffe sig, naar den ikke faar Hjælp fra andre uden for Militæret. Det, Ungdommen skal, er naturligvis: ind i Produktionen. Den skal have Lov til at uddanne sig i tilstrækkelig Grad, saaledes at den kan fortsætte den Bane, som den er begyndt paa før sin Militæruddannelse. Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har her beklaget sig over, at mange er blevet afskediget, grundet paa Efteraarsindkaldelser; men det gælder jo i lige saa høj Grad for Rekrutterne og for dem, der har opført sig saa flinkt, at de er blevet taget til Korporalselever og uddannet til Underkorporaler, at de faar deres Undervisning, Uddannelse eller Livsbane afbrudt ved Aftjeningen af deres Værnepligt.

Det, som Arbejderklassen og den arbejdende Befolkning ønsker for at afhjælpe Arbejdsløsheden, er imidlertid ikke det, som Arbejdstjenesten giver. Det, som særlig Arbejderklassen opfatter som et Skridt i den rigtige Retning, er Arbejdstidsnedsæt-

telsen med fuld Løn; dette Krav har under de senere Aars Overenskomstforhandlinger været ført frem af et stedse større Antal Fag og Faggrupper, og det vil sikkert ogsaa ved de kommende Overenskomstforhandlinger i Vinter blive ført frem af et større Antal Arbejdere end tidligere. Et af de ærede Medlemmer her i Tinget har sagt, at skal vi have Arbejdstiden nedsat, maa vi tage fat paa de Omraader, hvor Arbejdstiden er længst. Det er jo ret naturligt, men der er andre Omraader, hvor man lige saa godt kunde begynde med Arbejdstidsnedsættelse; jeg tænker her paa de Omraader i Industrien, hvor de store Udbytter netop berettiger til at antage, at en Nedsættelse af Arbejdstiden ikke vil nedvendiggøre en Prisstigning. Jeg kan i den Henseende nævne en Virksomhed som Aarhus Oliefabrik, der til sine Arbejdere, Bestyrelse, Direktører og øvrige Personale udbetaler en Løn paa 5 Mill. Kr. aarlig, og som desforuden har et Overskud paa 4 Mill. Kr. I denne Industri var der i hvert Fald Mulighed for en Nedsættelse af Arbejdstiden, uden at Byrderne derved blev kastet over paa andre Befolkningsgrupper i vort Land.

Det, der har gjort, at Arbejderne rejser Kravet om Arbejdstidsnedsættelse, er naturligvis Arbejdsløsheden, men hertil kommer jo ogsaa Rationaliseringen og det øgede Tempo, som det ærede Medlem Hr. Steen benyttede som Argument for en Nedsættelse af Grænsen for Opnaaelse af Aldersrente, fordi det kniber for ældre Mennesker at følge med i dette Tempo. Det er fuldstændig rigtigt, men hvis det skal faa nogen Betydning for disse ældre Arbejdere, der stadig staa i Produktionen, bliver vi nødt til at se lidt paa de Forhold, hvorunder Aldersrentenyderne lever — jeg tænker her paa, at Taksternes Størrelse jo ikke er saadan, at ældre Mennesker lokkes til saa hurtigt som muligt at søge at opnaa Aldersrente. Tværtimod, jeg ved af Erfaring, at adskillige ældre Mennesker venter med at ansøge om Aldersrente, til de kan komme paa højeste Takst, netop fordi de ikke med de lave Takster er i Stand til at føre den Tilværelse, de ønsker. Her er et af de Punkter, hvor der skal sættes ind, hvis man vil skabe Betingelser for øget Beskæftigelse for Ungdommen.

Et Punkt, som i øvrigt ogsaa vil have sin Betydning, er den skolepligtige Tids Udvidelse, hvorved Børnene, eller Ungdommen maa jeg maaske hellere sige, faar Lejlighed til at besøge Skolen til det 15de eller muligvis det 16de Aar, men her maa vi tage i Betragtning, at det for adskillige